

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.837 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. GIJBELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn.

Op 27 mei 2005 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 14 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 14 juni 2005 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 december 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat heden nog hangende is.

Op 18 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 27.05.2005. Op 15.12.2005 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'niet erkend', hem betekend op 16.12.2005. Op 28.12.2005 diende betrokkene een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat heden nog hangende is.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2005 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd zou zijn, lessen Nederlands heeft gevolgd, werkbereid is en is ingeschreven bij de 'Office Régional Bruxellois de l'Emploi' en getuigenverklaringen voorlegt, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan drie jaar in een land de taal kan spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene vermeldt in zijn aanvraag dat hij risico loopt op een schending van art. 3 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als een grond voor regularisatie.

Ook beweert betrokkene dat hij vreest gearresteerd en mishandeld te worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor mishandelingen volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden. Bovendien dient betrokkene zolang zijn asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

*Tenslotte, wat de verwijzing betreft naar rapporten van Amnesty International en naar de politieke situatie in Mauritanië, dient opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden daar deze rapporten en informatie gaan over de algemene toestand in Mauritanië en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat elke administratieve beslissing met individuele strekking afdoende, correct en pertinent gemotiveerd moet zijn. Hij is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken in gebreke gebleven is aan haar motiveringsplicht te voldoen en dat zij op basis van de door haar ingeroepen argumenten hem de machtiging tot verblijf niet kan weigeren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Aangaande het argument betreffende de integratie, stelt verzoeker dat in beginsel om het even welke reden ten gronde kan worden ingeroepen aangezien dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) hierover geen aanduiding geeft. Hij vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier dan ook zijn volle appreciatiebevoegdheid heeft maar de beslissing wel afdoende, correct en pertinent moet motiveren, dat een loutere standaardformulering dat de verregaande integratie van verzoeker als 'normaal' moet worden beschouwd dan ook niet beschouwd kan worden als een afdoende, correcte en pertinente motivering.

In de repliekmemorie herhaalt verzoeker dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier zijn volle appreciatiebevoegdheid heeft, niet wegneemt dat deze de beslissing afdoende, correct een pertinent moet motiveren. Dat het feit dat de verwerende partij de elementen uit het verzoekschrift aangaande integratie, beheersing van de Nederlandse taal en dergelijke vermeldt, nog niet betekent dat zij op voldoende wijze aantoont en motiveert waarom precies die omstandigheden geen grond voor regularisatie kunnen uitmaken.

Uit de bewoording van het verzoekschrift en de repliekmemorie kan afgeleid worden dat aangaande het argument betreffende de integratie, verzoeker in feite een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, nu hij van mening is dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden 'waarom' zijn verregaande integratie niet aanvaard wordt als grond voor regularisatie.

Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip

"afdoende", zoals vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat om het even welke redenen ten gronde kan worden ingeroepen in de aanvraag tot verblijfsregularisatie en dat de verwerende partij dienaangaande een ruime appreciatiebevoegdheid heeft.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn en onder andere dat de integratie niet voldoende is om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens betreffende zijn integratie geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie, met name *'daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan drie jaar in een land de taal kan spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag'*.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS 28 november 2006, nr. 165.197).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821; e.a.).

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande het argument betreffende de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en het ontbreken van een begin van bewijs aangaande de vrees voor arrestatie en mishandeling, stelt verzoeker dat het doorslaggevend argument om de machtiging tot verblijf te weigeren het gebrek aan bewijs is. Hij vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële motiveringsplicht schendt doordat ze op elk aangehaald argument van verzoeker antwoordt met een standaardmotivering dat er onvoldoende begin van bewijs geleverd wordt, zonder in detail in te gaan op de feitelijke overwegingen die door verzoeker worden aangehaald in zijn aanvraag, dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien niet aantoont waarom de feitelijke argumenten van verzoeker geen begin van bewijs zouden kunnen vormen aangaande de vrees voor arrestatie en mishandeling. Dat temeer, omdat vrees naast een beperkt objectief element voornamelijk bestaat uit een subjectief element, de Dienst Vreemdelingenzaken in gebreke blijft om te verantwoorden waarom de aangehaalde elementen niet voldoende zijn als begin van bewijs voor dergelijke vrees.

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker nog dat de verwerende partij de aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (dient gelezen te worden als artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet) niet kan verwerpen door te verwijzen naar het feit dat verzoeker

bepaalde motieven inroept die ook reeds werden aangehaald tijdens de asielprocedure en waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) twijfelde aan de geloofwaardigheid, gezien verzoeker de feiten heeft omschreven als vallend onder artikel 3 van het EVRM. Hij vervolgt dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan dat van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Verzoeker is dan ook van mening dat de verwerende partij moet motiveren waarom de vrees voor arrestatie en mishandeling en dus de schending van artikel 3 van het EVRM geen grond tot regularisatie voor verzoeker kan uitmaken en dat het dan ook niet volstaat om te verwijzen naar de twijfel van het CGVS in dit verband.

Verzoeker voert aldus twee zaken aan, in zijn inleidend verzoekschrift is hij van mening dat niet aangegeven wordt in de motivering waarom zijn feitelijke argumenten geen begin van bewijs kunnen vormen en in zijn repliekmemoirie stelt hij dat de bestreden beslissing zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid niet kan verwerpen louter door verwijzing naar het feit dat hij de feiten reeds aanhaalde tijdens de asielprocedure en waarover het CGVS twijfelde, gezien hij de feiten eveneens omschreven heeft als vallend onder artikel 3 van het EVRM.

Eerst en vooral stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het hier om een motivering ten gronde gaat en niet om het vaststellen van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan in sommige gevallen een grond uitmaken voor een machtiging tot voorlopig verblijf. De gemachtigde van de minister is aldus gehouden tot het nagaan van een eventuele schending van voornoemd artikel. Zoals verzoeker terecht opmerkt, volstaat het hierbij niet louter te verwijzen naar de asielprocedure daar het toepassingsgebied van artikel 9,3^{de} lid van de Vreemdelingenwet, ruimer is dan de bepalingen van de Conventie van Genève. De bestreden beslissing is dienaangaande echter als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene vermeldt in zijn aanvraag dat hij risico loopt op een schending van art. 3 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als een grond voor regularisatie.

Ook beweert betrokkene dat hij vreest gearresteerd en mishandeld te worden indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor mishandelingen volstaat niet om als grond voor regularisatie weerhouden te worden. Bovendien dient betrokkene zolang zijn asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

Tenslotte, wat de verwijzing betreft naar rapporten van Amnesty International en naar de politieke situatie in Mauritanië, dient opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden daar deze rapporten en informatie gaan over de algemene toestand in Mauritanië en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister wel degelijk heeft onderzocht of er een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is. Waar verzoeker stelt dat zijn aanvraag niet kan verworpen worden door te verwijzen naar het feit dat verzoeker bepaalde motieven inroept die ook reeds werden aangehaald tijdens de asielprocedure en waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) twijfelde aan de geloofwaardigheid, kan hij niet gevolgd worden, nu uit de hiervoor geciteerde motivering van de bestreden beslissing aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dat de verwerende partij geenszins verwijst naar de

asielprocedure, noch naar de beslissing van het CGVS. De gemachtigde heeft de door verzoeker weergegeven feitelijke argumenten onderzocht en geconcludeerd dat het bij een loutere bewering blijft en dat de door verzoeker aangehaalde feitelijke argumenten een algemene bewering betreffen die niet wordt toegepast op de eigen situatie. Hieruit blijkt aldus dat de bestreden beslissing ook motiveerde 'waarom' de feitelijke argumenten door verzoeker opgegeven in zijn aanvraag tot verblijfsregularisatie geen begin van bewijs kunnen vormen.

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de conclusie van de gemachtigde van de minister dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, noch kennelijk onredelijk, noch onjuist is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.